

Chương 21

Sơn cầm ly rượu nhìn quanh. Buổi party về khuya càng nhộn nhịp và hào hứng nhưng chàng không nhìn ra người quen nào khác ngoài Lữ và Miriam. Những khuôn mặt hoàn toàn xa lạ với chàng và cách biệt như một thứ nếp sống nào khác. Mỗi thành phố tại xứ ngoài với nhiều người Việt sinh sống đã tạo nên một thế giới riêng biệt, đặc thù cho khối người Việt tỵ nạn định cư tại thành phố đó. Và người Việt Toronto như chàng đã thấy khác hẳn người Việt Nam ở Cali. Cũng như người Việt San José không còn giống người Việt Houston. Sơn mỉm cười. Nhưng dù khác nhau nhiều đến thế nào đi nữa, một điểm tương đồng của bất cứ khối người Việt tại mỗi thành phố là sự có mặt càng ngày càng nhiều của những kẻ trưởng giả học làm sang. Nhất là tại những party như buổi tối nay.

Sơn chấp nhận và thán phục sự cố gắng vươn mình lên của người đồng hương. Những người tầm thường về mọi mặt trước kia tại Việt Nam nay đã có một cuộc sống sung túc, giàu có là đằng khác. Những gia đình bản hàn nay đã có con cái học thức, địa vị. Những người giàu, danh giá như trong bữa tiệc hôm nay phần lớn đều tay trắng làm nên sự nghiệp. Nhưng Sơn không chịu được sự che giấu dĩ vãng và ngụy tạo sự sang trọng của nhiều người. Tại sao không hãnh diện về gốc gác

khốn cùng của mình trước kia mà nay đã thành công vượt mức. Tại sao phải đua đòi để học làm sang một cách kệch cỡm và không che dấu được ai? Sơn quả tình thương hại cho những người này. Và chàng hy vọng Lữ, bạn chàng không rơi vào nếp sống của những người giao thiệp mới của khu Little Saigon Lữ mới quen.

Lữ đã gọi chàng về từ Toronto để giúp việc trông coi khu shopping mới trên đường Bolsa. Sơn vừa học xong về kế toán và quản trị của đại học và cũng chưa tìm được công việc nào tốt nên chàng vui vẻ nhận lời ngay. Lữ nói:

- Cậu ở trên đó làm gì, xuống dưới này nhiều cơ hội hơn. Cậu giúp tôi trông coi sửa sang khu building này thành khu thương mại Việt Nam, xong xuôi rồi mình thêm nhiều thứ khác nữa.

Sơn hỏi lại:

- Nghe nói cậu còn mấy người partners nữa cơ mà! Họ có chịu không?

Lữ cười:

- Chịu chứ! Tôi nói gì họ chẳng nghe! Với lại tôi còn phải trông coi mấy tiệm ăn của Miriam đâu làm xuể hết được. Cần phải có người mình tin, mà dưới này bọn cậu không xuống đây giúp, tôi kiếm ai đây?

Sơn cười lại:

- Xuống chứ! Chưa kiếm được việc cậu cho job tốt, đời nào bỏ! Vô ngay ấy chứ!

Lữ nói:

- Tôi đã nói với mấy người partners rồi! Lương của cậu sẽ là 45 ngàn một năm. Đây đủ benefits! Nghe được không?

- Được quá đi chứ! Đang rách mà cậu trả lương như vậy là tốt quá rồi! Chắc để dành lấy vợ được!

Lữ cười lớn:

- Xuống lệ lên đi! Ở đây gái đẹp đầy đường. Không ai để cậu nằm ôm chiều một mình đâu! Hưởng đời sớm không lo lại cứ cặm cụi lo học cho xong. Dại đi là dại Sơn ơi!

Sơn từ giã gia đình bà cô chàng đã nội trú mấy năm nay và bay xuống California. Chàng đã quen với khí hậu lạnh của miền Bắc và không hào hứng lắm khi phải đổi chỗ ở nhưng Lữ nói đúng, cơ hội ở vùng này nhiều hơn những nơi khác. Chàng cũng phải ra đời để kiếm sống, không thể ăn bám bà cô mãi được. Sơn không có nhu cầu phải làm giàu, phải thành công về mọi mặt, nhưng chàng cũng muốn có cuộc sống thoải mái, vừa đủ. Chàng không cần phải kiếm thật nhiều tiền và hy sinh mọi sự cho mục đích kiếm tiền, nhưng Sơn không muốn lúc nào cũng phải bận tâm về sinh kế, miếng ăn. Và nói gì thì nói, có lãng mạn, nghệ sĩ tính đến đâu chẳng nữa, nghèo vẫn là một cái tội. Nghèo đến mức khốn khó, túng quẫn không bao giờ có thể là một hình ảnh đẹp được!

Chương 21

Lữ gần như giao hẳn cho Sơn việc sửa sang khu building mới mua xong. Chàng trông coi thợ để ngăn ra nhiều cửa hàng khác nhau, bắt tay vào việc nếu cần. Sơn nhận thấy không bài học nào ở trường đầy đủ bằng ứng dụng vào ngay trong việc làm ăn, vào thực tế. Chàng trông coi luôn cả việc giao dịch với những người đến thuê mở cửa tiệm, dịch vụ. Đúng như lời Uyên đã tiên đoán, khu building sửa lại xong đã có nườm nượp người đến hỏi thuê để làm ăn.

Sơn không ngờ những hoạt động thương mại của người Việt tại khu Little Sài Gòn này có thể phát triển nhanh chóng đến mức đó. Và chàng thậm phục sự khôn ngoan của Lữ và Uyên và cả tên Tàu lai Triệu Tôn đáng ghét. Đầu tư vào bất động sản tại khu Bolsa trong thời gian dân Việt ùn ùn khắp nơi di dân một lần nữa về California quả là đúng lúc, đúng thời. Khu thương mại của Lữ với địa điểm tốt và ngay mặt đường Bolsa đã đầy người thuê ngay khi vừa xong, không còn một căn trống. Sơn lo cả chuyện kế toán và chàng thấy ngay mức lời kiếm được. Tuy chỉ là một khu thương mại nhỏ, nhưng với tiền thuê cao, mức tiền thu được, cash flow, mỗi tháng cũng cả bốn chục ngàn. Trừ tiền morgage, tiền lương của chàng, nhân viên khác và phí tổn linh tinh, partnership của Lữ, Uyên và

Triệu Tôn cũng còn thu lời hai chục ngàn một tháng. Chia theo số cổ phần mỗi người, Lữ với 40% kiếm được tám ngàn một tháng. Uyên và Triệu Tôn mỗi người 30% được sáu ngàn. Uyên mặt mày tươi như hoa, hớn hờ mỗi lần gặp Sơn và được xem sổ sách. Cuộc đầu tư lớn đầu tiên của nàng đã thành công ngay ngoài sự ước muốn của nàng. Điều hay ho nhất là nàng đã không phải bỏ một đồng xu nào trong việc đầu tư.

Sơn biết sự thành công của khu thương mại Bolsa này không phải chỉ ở mức lời thu được hàng tháng cho mỗi người partnership. Điều chính là với khu shopping đây người thuê và mức độ sinh hoạt thương mại ở đây chỉ có tăng không giảm, giá trị của bất động sản này sẽ tăng lên gấp đôi nếu muốn bán lại ngay. Lữ nói chuyện với chàng sẽ bán khu này sau hai năm. Chàng ước tính với mức độ gia tăng hiện tại, sự phồn thịnh của cả vùng Little Sài Gòn sẽ tăng lên mức độ cao nhất trong vòng ba bốn năm nữa. Nhưng Lữ sẽ ra khỏi lãnh vực bất động sản thương mại trước đó. Vì cực điểm có nghĩa sau đó sẽ là con đường đi xuống. Vấn đề là tính đúng, biết lúc nào nên vào và quan trọng hơn cả, biết lúc nào rút ra.